

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/269/2022
Identifikačné číslo spisu:	2118208800
Dátum vydania rozhodnutia:	12.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2118208800.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne René Toy, s.r.o. v likvidácii, Limbach, Potočná 11, IČO: 47249731, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Malata, Pružinsky Hegedúš & Partners, s. r. o., Bratislava, Mlynské Nivy 10, proti žalovanému O. O., R., A. C. XXX/XX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou SPÁL & Partners s.r.o., Trnava, Kapitulská 454/12, IČO: 54252601, o určenie existencie záložného práva, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 12C/67/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 29. júna 2022 sp. zn. 23Co/65/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 28. apríla 2021, č. k. 12C/67/2018 - 165 určil, že záložné právo žalobkyne k nehnuteľnostiam vedeným Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom, pre katastrálne územie R., obec R., okres H., evidovaným na liste vlastníctva č. XXXX ako parcely registra „C“ - parcela č. XXXX/X, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, o výmere 942 m², a stavby - rodinný dom, súpisné č. XXX, postavený na parcele č. XXXX/X, zriadené na základe rozhodnutia Okresného úradu Trnava, katastrálneho odboru, pod č. V XXXX/XXXX zo dňa 16. 07. 2014, na zabezpečenie pohľadávky z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXX zo dňa XX. XX. XXXX. podľa zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 05. 02. 2014, uzavretej medzi spoločnosťou EuroFinancovanie, s. r. o., Nové Záhradky I 13/A, Bratislava, IČO: 44731906, ako pôvodným veriteľom a pôvodným záložným veriteľom a žalovaným ako záložcom, trvá (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1. Z vykonaného dokazovania a vzhľadom na nepopreté skutkové tvrdenia žalovaným mal súd prvej inštancie za nesporne preukázané, že medzi spoločnosťou EuroFinancovanie, s. r. o., ako veriteľom a

spoločnosťou MB production, s. r. o., ako dlžníkom bola dňa XX. XX. XXXX uzavretá úverová zmluva č. XXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol veriteľ dlžníkovi úver zabezpečený ručením konateľom dlžníka N. O. a záložným právom k nehnuteľnosti bližšie špecifikovanej vo výrokovej časti rozsudku vo vlastníctve žalovaného, a to na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, uzatvorenej dňa XX. XX. XXXX medzi spoločnosťou EuroFinancovanie, s. r. o., ako záložným veriteľom a žalovaným ako záložcom. Návrh na vklad záložného práva do katastra nehnuteľností bol podaný na Okresný úrad Trnava, katastrálny odbor, dňa 25. 06. 2014, zaevidovaný bol pod č. V XXXX/XX. Rovnako nebolo sporné, že záložné právo bolo na príslušný list vlastníctva zapísané na základe rozhodnutia Okresného úradu Trnava, katastrálneho odboru, pod č. V XXXX/XX zo dňa 16. 07. 2014. Z listinných dôkazov bolo tiež zrejmé, že predmetné nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného neboli v čase rozhodovania zaťažené záložným právom v prospech žalobkyne, pričom v konaní bolo preukázané, že okresný úrad, odbor katastrálny, vykonal výmaz záložného práva na základe návrhu spoločnosti Holus, s. r. o., ako právneho nástupcu spoločnosti EuroFinancovanie, s. r. o., zo dňa 08. 03. 2018, ktorému návrhu predchádzala dohoda medzi spoločnosťou Holus, s. r. o. (záložný veriteľ), spoločnosťou MB Production, s. r. o. (dlžník) a žalovaným (záložca) a vyhlásenie spoločnosti Holus, s. r. o., o vzdaní sa záložného práva podľa ust. § 151md ods. 1 písm. c) Občianskeho zákonníka („ďalej aj „Dohoda“). Spoločnosť Holus, s. r. o., sa podľa výpisu z obchodného registra stala právnym nástupcom spoločnosti EuroFinancovanie, s. r. o., dňom 08. 03. 2018.

1.2. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa XX. XX. XXXX došlo medzi pôvodným (záložným) veriteľom spoločnosťou EuroFinancovanie, s.r.o., (postupca) a právnym predchodcom žalobkyne spoločnosťou Accentus, s. r. o., k postúpeniu pohľadávky zo zmluvy o úvere zo dňa XX. XX. XXXX, vrátane záložného práva k zálohu v súlade s ust. § 151c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Následne zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa XX. XX. XXXX, v spojení s dodatkom č. 2 zo dňa XX. XX. XXXX, bola pohľadávka postúpená zo spoločnosti právneho predchodcu žalobkyne Accentus, s. r. o., na spoločnosť žalobkyňu René Toy, s. r. o.

1.3. Žalovaný namietal, že postúpenie pohľadávky na spoločnosť Accentus, s. r. o., na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 08.07.2016 nebolo jemu ani spoločnosti MB production, s. r. o., ako dlžníkovi oznámené, a teda dlžník mohol plniť svoj dlh aj pôvodnému veriteľovi, preto pohľadávka a spolu s ňou i záložné právo zaniklo zákonným spôsobom na základe dohody zo dňa 08. 03. 2018 so spoločnosťou Holus, s. r. o.. V danom prípade mal však súd prvej inštancie za to, že došlo k splneniu povinnosti uloženej postupcovi (spoločnosti EuroFinancovanie, s. r. o.) v ustanovení § 526 ods. 1, § 528 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorú skutočnosť mal preukázanú jednoznačne z výpisu pohybu na bankovom účte spoločnosti Accentus, s. r. o., kedy dlžník (spoločnosť MB Production, s. r. o.) dňa 15. 03. 2018 vykonal hotovostný vklad na bankový účet spoločnosti Accentus, s. r. o., teda až po tom, ako došlo k postúpeniu pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa XX. XX. XXXX., a navyše po tom ako dňa XX. XX. XXXX. mala byť so spoločnosťou Holus, s. r. o., uzatvorená dohoda o výmaze záložného práva na záloh vo výlučnom vlastníctve žalovaného. Uvedený názor súdu prvej inštancie podporovalo aj žalovaným nesporené a nepopreté skutkové tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého mala byť so žalovaným uzatvorená ústna dohoda o splácaní záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere a daný ústny (telefonický) príslub, že splatí celú sumu istiny a spoločnosť Accentus, s.r.o., sa vzdá ďalšej časti pohľadávky voči spoločnosti MB production, s.r.o., a voči ručiteľovi (matke žalovaného). Pričom až následne telefonicky kontaktoval spoločnosť Accentus, s.r.o., s výsmechom, že záložné právo je už vymazané a žiadne ďalšie úhrady nezrealizuje. Takéto konanie dlžníka a žalovaného možno vyhodnotiť len tak, že dohoda zo dňa 08. 03. 2018 bola účelová, prípadne antedatovaná (keď bola doručená Okresnému úradu Trnava, odboru katastrálnemu, až dňom 04.04.2018), uzavretá v úmysle dosiahnuť výmaz záložného práva z katastra nehnuteľností nekalým spôsobom. Bolo by totiž nelogické, aby dlžník plnil časť svojho dlhu spoločnosti Accentus, s. r. o., po tom, čo došlo k dohode so spoločnosťou Holus, s. r. o., o výmaze záložného práva z katastra nehnuteľností, a rovnako tak i k príslubu žalovaného splatiť istinu, aby nemuselo prísť k výkonu záložného práva.

1.4. Keďže žalobkyňa v konaní spoľahlivo preukázala existenciu hlavného (peňažného) záväzku, ako aj existenciu zabezpečenia formou záložného práva, bolo na žalovanom ako záložcovi, ak chcel byť v konaní úspešný, aby preukázal, že vzniknutý záväzok bol splnený, alebo predložil inú listinu preukazujúcu zánik záložného práva, vystavenú žalobkyňou ako záložným veriteľom, príp. jeho právnymi predchodcami. Žalovaný však v tomto smere dôkazné bremeno neuniesol, čo v konečnom

dôsledku malo za následok rozhodnutie o veci samej v jeho neprospech.

1.5. Žalovaný navrhol (okrem vyžiadania špecifikovaných listín z katastra nehnuteľností, ktorý dôkaz súd vykonal) doplniť dokazovanie výsluchom konateľa žalobkyne, p. Richarda Lehotského, na preukázanie skutočnosti, či bola pohľadávka postúpená. Súd prvej inštancie tento dôkaz z dôvodu neúčelnosti a nehospodárnosti nevykonával, keďže postúpenie pohľadávky na spoločnosť žalobkyňi mal preukázané zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa XX. XX. XXXX v spojení s dodatkom č. 2 zo dňa XX. XX. XXXX.. Ďalej žalovaný navrhol vykonať výsluch svedka G. B. F. B., ktorá bola konateľkou spoločnosti Holus, s. r. o., v čase, keď prišlo k uzatvoreniu dohody dňa XX. XX. XXXX. Súd prvej inštancie tento dôkaz nevykonával, nakoľko žalovaný nešpecifikoval, čo má byť vykonaným dôkazom preukázané. Ak žalovaný v rámci záverečnej reči uvádzal, že tento svedok by sa mohol vyjadriť k tomu, či naozaj prišlo k uzatvoreniu dohody zo dňa XX. XX. XXXX a prípadne k zániku záložného práva, súd prvej inštancie mal uzavretie dohody, na základe ktorej bol vykonaný výmaz záložného práva, preukázaný z listín vyžiadanych od Okresného úradu Trnava, odboru katastrálneho, preto nebolo potrebné ďalej tieto skutočnosti preukazovať. Rovnako z uvedeného dôvodu súd nevykonával ani alternatívny dôkaz, a to vyžiadanie si spisu z OO PZ, ktoré sa zaoberalo trestným oznámením právneho predchodcu žalobkyne. Pokiaľ žalovaný navrhoval podľa potreby výsluch svedka N. O. na preukázanie okolností, za ktorých prišlo k zániku pohľadávky, súd prvej inštancie mal vykonanie tohto dôkazu za nadbytočné, nakoľko v konaní nebolo sporné, že k výmazu záložného práva malo prísť na základe dohody zo dňa XX. XX. XXXX vzdaním sa záložného práva a dohodou záložného veriteľa a dlžníka na zabezpečení záväzku inými právnymi prostriedkami. Súd prvej inštancie rovnako z dôvodu hospodárnosti nevykonával ani ďalší dôkaz navrhnutý žalovaným, a to dokazovanie listinami - obsahom zbierky listín z katastra nehnuteľností, v ktorom by sa mal nachádzať návrh spoločnosti Accentus, s. r. o., ktorým mala byť oznámená okresnému úradu zmena veriteľa, a to z dôvodu, že táto otázka nebola v konaní ani sporná, pretože žalobkyňa ani jej právny predchodca netvrdili, že takéto oznámenie vykonali.

1.6. Čo sa týkalo tvrdení žalovaného vo vzťahu k postupovaniu pohľadávky, vrátane záložného práva, a evidencie v účtovníctve, súd prvej inštancie mal postúpenie preukázané písomnými zmluvami o postúpení pohľadávky, ktorými žalobkyňa súdu riadne preukázala jej aktívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní. Pokiaľ by aj žalobkyňa, resp. jej právny predchodca, neevidoval pohľadávku správne, išlo by o konanie žalobkyne, resp. jej právneho predchodcu, v rozpore s účtovnými predpismi, avšak uvedené by nemalo vplyv na jej postavenie v tomto konaní. Súd prvej inštancie bol tiež toho názoru, že pokiaľ si aj žalobkyňa (resp. jeho právny predchodcovia) nesplnil povinnosť uloženú mu katastrálnym zákonom, a to oznámenie zmeny v osobe veriteľa do 30 dní, nesplnenie tejto povinnosti nemá vplyv na jeho postavenie ako záložného veriteľa.

1.7. Ak žalovaný namietal, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský vzťah, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný túto námietku v konaní vzniesol v súvislosti s jeho návrhmi na doplnenie dokazovania, keď žalovaný bol v konaní až do začatia pojednávania nečinný, a to aj napriek tomu, že bol poučený o sudcovskej koncentrácii konania. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie pristúpil k vykonaniu niektorého z navrhnutých dôkazov žalovaným, nepovažoval za potrebné sa touto námietkou žalovaného zaoberať. Napriek tomu bol toho názoru a v tomto smere sa stotožnil s tvrdením žalobkyne, že v danom prípade žalovaný nemá postavenie spotrebiteľa. Záložná zmluva bola uzavretá v súvislosti so zmluvou o úvere, ktorej zmluvné strany boli právnické osoby jednajúce v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovanému nevznikol záväzok v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Skutočnosť, že žalovaný je fyzickou osobou, ešte neznamená, že sa na neho vzťahujú ustanovenia o ochrane spotrebiteľa.

1.8. Súd prvej inštancie v spore skúmal aj vecnú legitímáciu, pričom dospel k záveru, že žalobkyňa je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie, že jej patrilo hmotnoprávne postavenie, z ktorého jej vyplývalo ňou uplatňované právo. Žalobkyňa na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie predložila súdu Zmluvu o úvere zo dňa XX. XX. XXXX, zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa XX.XX.XXXX uzavretú medzi spoločnosťou EuroFinancovanie, s. r. o., a spoločnosťou Accentus, s. r. o. (právnym predchodcom žalobkyne), a Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa XX.XX.XXXX uzavretú medzi spoločnosťou Accentus, s. r. o., a spoločnosťou René Toy, s. r. o. (žalobcom). Vedomosť žalovaného (a aj ručiteľa) o postúpení pohľadávky preukazovala aj skutočnosť, že na účet spoločnosti právneho predchodcu žalobkyne poukázal ručiteľ sumu 5.000 Eur ako plnenie na úverovú zmluvu, a tiež nepopreté skutkové tvrdenie žalobkyne, že žalovaný prisľúbil právnemu predchodcovi žalobkyne splatiť istinu.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 29. júna 2022, sp. zn. 23Co/65/2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2.1. Odvolací súd poukázal na to, že v konaní bolo pre rozhodnutie vo veci podstatným, či žalobkyňa má aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie danej žaloby. Podľa tvrdenia žalovaného si právni predchodcovia žalobkyne, ale ani žalobkyňa nesplnili svoje povinnosti a postúpenie pohľadávky vyplývajúce zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXX zo dňa XX. XX. XXXX mu neoznámili, ale ani správe katastra a postúpenie pohľadávky sa neodzrkadlilo ani v účtovníctve žalobkyne. V tomto smere odvolací súd dal do pozornosti, že nesplnenie notifikačnej povinnosti zákon osobitne nesankcionuje. Na platnosť zmlúv o postúpení pohľadávok nemá vplyv ani tá skutočnosť, že si dotknuté spoločnosti nesplnili svoje oznamovacie povinnosti voči dotknutým subjektom, prípadne postúpenie pohľadávky nevyplyva z účtovníctva žalobcu. Súd posúdil zmluvy o postúpení pohľadávky z hľadiska ich formálnych náležitostí, keď nezistil žiadne nedostatky a nakoľko medzi dotknutými subjektmi ich spornosť nebola vyvolaná (z vykonaného dokazovania uvedené nevyplyva), námietky žalovaného z pohľadu jeho argumentácie neboli relevantné. Navyše odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal aj s uvedenými námietkami.

2.2. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil z akého dôvodu nevykonával dôkazy navrhnuté žalovaným, a odvolací súd sa s uvedenými stotožnil. Zákonnej praxe ani ustálenej súdnej praxi nezodpovedá aktívna legitimácia žalovaného (ako záložcu) domáhať sa súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. V zmysle ust. § 526 ods. 2 OZ totiž platí, že oznámenie postúpenia cedentom (doterajším veriteľom) zbavuje dlžníka práva požadovať predloženie zmluvy o postúpení. Dlžník, resp. v tomto prípade záložca tak nemá právo ani zisťovať, či vôbec nejaká zmluva bola uzatvorená, tým skôr tak nemôže namietat ani nedostatky jej platnosti. Vo vzťahu k dlžníkovi je postúpenie založené len na oznámení veriteľa o tom, že došlo k postúpeniu (zmene veriteľa). Nerozhodné je, či je toto oznámenie kryté aj kauzálnym vzťahom (titul) medzi postupcom a postupníkom, teda zmluvou o postúpení pohľadávky (v podobe kúpy, darovania, zabezpečovacieho postúpenia a pod.) , ktorej existencia je relevantná len vo vzťahu postupcu a postupníka, ktorí sa prípadne môžu navzájom voči sebe domáhať bezdôvodného obohatenia.

2.3. Odvolací súd bol toho názoru, že súd prvej inštancie sa správne vysporiadal a vyhodnotil dôkazné bremeno ohľadom zániku (výmazu) záložného práva, keď žalobkyňa preukázala existenciu hlavného (peňažného) záväzku, ako aj existenciu zabezpečenia formou záložného práva. V zmysle záložnej zmluvy v článku VIII. a rovnako tak i v zmysle Občianskeho zákonníka sú uvedené skutočnosti na základe ktorých záložné právo zaniká, pričom žalovaný nepreukázal ani jeden z týchto dôvodov. Súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal i s argumentáciou žalobkyne ohľadom prísľubu žalovaného na splatenie pohľadávky a rovnako tak i s okolnosťami týkajúcimi sa ohľadom dohody dlžníka so spoločnosťou Holus, s.r.o. a následného výmazu záložného práva z katastra nehnuteľností. Na základe tvrdení a dôkazov produkovaných žalobkyňou (ktoré neboli relevantne vyvrátené žalovaným) tento preukázal svoje tvrdenia a naopak žalovaný, ktorý bol do začatia pojednávania nečinný a neprodukoval žiadne dôkazy, keď vykonanie tých, ktoré navrhol na pojednávaní by nezvrátili rozhodnutie vo veci samej. Súd prvej inštancie sa jasne a zrozumiteľne vyjadril aj k týmto navrhnutým dôkazom v bodoch 64 až 70 svojho rozsudku. Pokiaľ aj neuviedol dôvod, pre ktorý nebol vypočutý žalovaný, ktorého výsluch bol navrhnutý žalobkyňou v žalobe, ako už sám konštatoval, žalobkyňa na jeho výsluchu netrvala, preto ani nebol dôvod, pre ktorý by sa mal súd s týmto návrhom vysporiadať v odôvodnení svojho rozhodnutia. V konaní bola preukázaná aktívna legitimácia žalobkyne, vzťah medzi spoločnosťou Eurofinancovanie s.r.o. a žalovaným na základe Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam na zabezpečenie pohľadávky záložného veriteľa a spoločnosti MB production, s.r.o. zo dňa XX. XX. XXXX, ktorá pohľadávka bola postúpená najskôr na spoločnosť Accentus, s.r.o. 08. 07. 2016 a následne na žalobkyňu v roku 2019. Na podporu tvrdení žalobkyne svedčal aj vklad dlžníka na bankový účet spoločnosti Accentus, s.r.o. dňa 15. 03. 2018 a hoci žalovaný tvrdil, že nebolo zrejmé, na ktorú pohľadávku mala byť úhrada vykonaná, nepreukázal, že by sa netýkala pohľadávky, na ktorú bolo zriadené záložné právo. Odvolací súd tak ako súd prvej inštancie mal zato, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, čo malo v konečnom dôsledku za následok rozhodnutie o veci samej v jeho neprospech.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces namietal v súvislosti s nevykonaním navrhovaných dôkazov a celkovým procesným postupom odvolacieho súdu, a to predovšetkým nevypočutím svedkov O., B., U., nesprávnym vyhodnotením úverovej zmluvy, neprihliadnutím na predloženú dohodu, na základe ktorej došlo k zániku záložného práva. Podľa jeho názoru nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov malo jednoznačný vplyv na posúdenie skutkového stavu. Žalovaný mal za to, že došlo k arbitrárnemu vyhodnoteniu dôkazov vo vzťahu k vedomosti žalovaného o postúpení pohľadávky a k nesprávnemu vyhodnoteniu sporných a nesporných tvrdení.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žiadala dovolanie žalovaného odmietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiace, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na

predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP de facto nevykonaním navrhovaných dôkazov odvolacím súdom, nedostatočne zisteným skutkovým stavom a nesprávnym vyhodnotením dôkazov.

11. K základným právam procesnej strany nesporne patrí aj právo navrhopovať a predkladať dôkazy, ale nie je procesným pochybením súdu skutočnosť, že súd procesnou stranou navrhované dôkazy neakceptoval, resp. nevykonával v tomto smere dokazovanie. Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložila strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhopovať.

12. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba (návrh) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán (účastníkov) na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie strán (účastníkov) konania. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany (účastníka) konania (viď R 125/1999). V súvislosti s námietkou nedostatočného zistenia skutkového stavu veci a že z tohto dôvodu došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, dovolací súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f) OSP) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 01. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

13. Pokiaľ žalovaný namietal, že v konaní neboli vykonané ním navrhnuté dôkazy, dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 CSP). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

14. Z ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky zároveň vyplýva, že zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (I. ÚS 350/08).

15. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre prijatie záveru, že súdy nižších inšancií svojím postupom, keď nevykonali žalovaným navrhované dôkazy výsluchom svedkov N. O., G. B. F. B., F. U., zaťažili konanie procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V súvislosti s uvedeným záverom dovolací súd v prvom rade konštatuje, že tak prvoinštančný súd ako aj odvolací súd z hľadiska odôvodňovania svojich rozhodnutí riadne splnili svoju povinnosť „uviesť prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy". Súd prvej inšancie v bode 65. odôvodnenia rozsudku uviedol žalovaný navrhol ...doplniť dokazovanie výsluchom žalobcu, p. F. U., na preukázanie skutočnosti, či bola pohľadávka postúpená. Súd tento dôkaz z dôvodu neúčelnosti a nehospodárnosti nevykonával, keďže postúpenie pohľadávky na spoločnosť žalobcu mal preukázané zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa XX. XX. XXXX v spojení s dodatkom č. 2 zo dňa XX. XX. XXXX.". V bode 66. odôvodnenia rozsudku konštatoval „Ďalej žalovaný navrhol vykonať výsluch svedka G. B. F. B., ktorá bola konateľkou spoločnosti C., s. r. o., v čase, keď prišlo k uzatvoreniu dohody dňa XX. XX. XXXX. Súd prvej inšancie tento dôkaz nevykonával, nakoľko žalovaný nešpecifikoval, čo má byť vykonaným dôkazom preukázané. Ak žalovaný v rámci záverečnej reči uvádzal, že tento svedok by sa mohol vyjadriť k tomu, či naozaj prišlo k uzatvoreniu dohody zo dňa XX. XX. XXXX. a prípadne k zániku záložného práva, súd prvej inšancie mal uzavretie dohody, na základe ktorej bol vykonaný výmaz záložného práva, preukázaný z listín vyžiadaných od Okresného úradu Trnava, odboru katastrálneho, preto nebolo potrebné ďalej tieto skutočnosti preukazovať. Rovnako z uvedeného dôvodu súd nevykonával ani alternatívny dôkaz, a to vyžiadanie si spisu z OO PZ, ktoré sa zaoberalo trestným oznámením právneho predchodcu žalobcu". Následne v bode 67. odôvodnenia rozsudku uviedol „Pokiaľ žalovaný navrhoval podľa potreby výsluch svedka N. O. na preukázanie okolností, za ktorých prišlo k zániku pohľadávky, súd prvej inšancie mal vykonanie tohto dôkazu za nadbytočné, nakoľko v konaní nebolo sporné, že k výmazu záložného práva malo prísť na základe dohody zo dňa XX. XX. XXXX vzdaním sa záložného práva a dohodou záložného veriteľa a dlžníka na zabezpečení záväzku inými právnymi prostriedkami. Nakoniec, okolností, za ktorých prišlo k zániku pohľadávky, nebolo potrebné ani dokazovať, nakoľko žalovaný v konaní ani netvrdil, že by k zániku záložného práva malo dôjsť zánikom zabezpečenej pohľadávky." Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi pre ktoré súd prvej inšancie nevykonával dôkazy navrhnuté žalovaným (bod 81. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

15.1. Dovolací súd považuje uvedené podrobné vysvetlenie nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov zo strany žalovaného za dostatočne presvedčivé.

16. Dovolateľ mal za to, že došlo k arbitrárnemu vyhodnoteniu dôkazov vo vzťahu k platnosti úverovej zmluvy, k nesprávnemu vyhodnoteniu sporných a nesporných tvrdení. Zároveň dovolateľ namietal, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil potvrdenie o hotovostnom vklade v súvislosti s vedomosťou žalovaného o postúpení pohľadávky a Dohodu na základe ktorej došlo k zániku záložného práva.

16.1. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inšancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP. Dovoláním sa preto vo všeobecnosti nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inšancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

16.2. Zdržanlivosť najvyššieho súdu k preskúmvaniu hodnotenia dôkazov však v poslednom čase naráža na recentnú judikatúru ústavného súdu (sp. zn. III. ÚS 104/2022), v zmysle ktorej preskúvanie logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti hodnotenia dôkazov je súčasťou posudzovania práva na spravodlivý proces, a teda preskúvanie hodnotenia vykonaných dôkazov je preskúvanie procesného postupu súdu.

16.3. Zásada viazanosti zisteným skutkovým stavom neznamena, že najvyšší súd je viazaný takou interpretáciou dôkazu, ktorá v sebe obsahuje ničím nepodloženú účelovo vytvorenú domnienku, ktorej jediným cieľom je vylúčiť danosť nároku. Rovnako túto zásadu nemožno interpretovať ako nemožnosť najvyššieho súdu reagovať na zjavný, ničím neodôvodnený, a preto arbitrárny skutkový omyl. Preto najvyšší súd má právo skúmať, či hodnotenie dôkazov nie je natoľko mimo prípustného a logického

rámca hodnotenia dôkazov a teda, či nedošlo týmto procesným postupom súdu k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (pozri III. ÚS 104/2022, bod 18 a 19).

16.4. Dovolací súd dodáva, že zásada voľného hodnotenia dôkazov zakotvená v čl. 15 Základných princípov CSP a v § 191 CSP vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamena ľubovôľu, lebo hodnotiacia úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania.

16.5. Právo na spravodlivý proces je preto naplnené aj tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/2004).

16.6. Summa summarum nedá sa vylúčiť, že k porušeniu tohto práva dôjde aj tým, že zistenie skutkového stavu je prima facie natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia vykonaných dôkazov nemohol nikdy dospieť - ide o extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich urobenými skutkovými zisteniami (porov. I. ÚS 6/2018), alebo tým, že prijaté právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami resp. že z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú (porov. I. ÚS 243/2007).

16.7. Otázka, či súd pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval ústavno-procesné zásady (ako napr. zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov) je preto otázkou procesnoprávnou, ktorá ako taká môže byť dovolaciemu súdu predložená v dovolaní ako prípustný dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Zásadám spravodlivého procesu zodpovedá tiež požiadavka, aby súdom urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené.

17. So zreteľom na vyššie uvedené, vec prejednávajúci senát pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces, kedy podstatou dovolacieho prieskumu nebolo prehodnocovanie skutkového stavu, ale kontrola postupu odvolacieho súdu pri procese jeho zisťovania a vyhodnocovania, ergo preskúmanie toho, či hodnotenie dôkazov je alebo nie je natoľko svojvoľné, že znamená zásah do tohto práva. V prejednávanej veci bolo sporným, či došlo k zániku záložného práva, pričom žalovaný prezentoval skutočnosť podľa ktorej dohodou medzi spoločnosťou MB production, s.r.o. ako dlžníkom a spoločnosťou Holus, s.r.o. ako nástupcom spoločnosti EuroFinancovanie, s.r.o. a pôvodným veriteľom XX. marca XXXX malo prísť k výmazu záložného práva zriadeného k predmetným nehnuteľnostiam vo výlučnom vlastníctve žalovaného. Podľa konajúcich súdov žalobkyňa preukázala existenciu hlavného (peňažného) záväzku, zabezpečeného formou záložného práva a preto bolo na žalovanom (záložcovi) aby preukázal, že záväzok bol splnený príp. predložil listinu preukazujúcu zánik záložného práva.

17.1. Za účelom preukázania tvrdeného zániku záložného práva žalovaný poukazoval na Dohodu z XX. marca XXXX uzavretú spoločnosťou Holus, s.r.o. (záložný veriteľ), spoločnosťou MB Production, s.r.o. (dlžníkom) a žalovaným (záložcom) a Vyhlásenie záložného veriteľa o vzdaní sa záložného práva z XX. marca XXXX. na základe ktorých bol realizovaný výmaz záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovaného v katastri nehnuteľností. Súd prvej inštancie vyhodnotil uvedenú Dohodu ako účelovú, prípadne antedatovanú (keď bola doručená Okresnému úradu Trnava, odboru katastrálnemu, až dňom 04. apríla 2018), uzavretú v úmysle dosiahnuť výmaz záložného práva z katastra nehnuteľností nekalým spôsobom. Súd prvej inštancie zohľadnil, že 15. marca 2018 dlžník (spoločnosť MB Production, s.r.o.) vykonal bezhotovostný vklad na účet spoločnosti Accentus, s.r.o. a taktiež žalovaným nepopreté skutkové tvrdenie žalobkyne podľa ktorého mala byť so žalovaným uzavretá ústna dohoda o splácaní záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere a daný ústny (telefonický) prísľub, že splatí celú sumu istiny a spoločnosť Accentus, s.r.o., sa vzdá ďalšej časti pohľadávky voči spoločnosti MB production, s.r.o., a voči ručiteľovi (matke žalovaného). Pričom až následne telefonicky kontaktoval spoločnosť Accentus, s.r.o., s výsmechom, že záložné právo je už vymazané a žiadne ďalšie úhrady nezrealizuje. Bolo by totiž nelogické, aby dlžník plnil časť svojho dlhu spoločnosti Accentus, s. r. o., po

tom, čo došlo k dohode so spoločnosťou Holus, s. r. o., o výmaze záložného práva z katastra nehnuteľností, a rovnako tak i k prisľubu žalovaného splatiť istinu, aby nemuselo prísť k výkonu záložného práva (bod 60. až 62 odôvodnenia prvoinštančného rozsudku).

18. Zároveň dovolateľ namietal, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil potvrdenie o hotovostnom vklade v súvislosti s vedomosťou žalovaného o postúpení pohľadávky. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd k záveru proinštančného súdu, že "...15. marca 2018 dlžník (spoločnosť MB Production, s.r.o.) vykonal hotovostný vklad na bankový účet spoločnosti Accentus, s.r.o., teda až po tom, ako došlo k postúpeniu pohľadávky...", vysporiadajúc sa s odvolacou argumentáciou žalovaného, uviedol „hoci žalovaný tvrdí, že nie je zrejmé, na ktorú pohľadávku má byť úhrada vykonaná, nepreukázal, že by sa netýkala pohľadávky, na ktorú bolo zriadené záložné právo“.

18.1. V dovolaní žalovaný prezentuje dôvody absolútnej neplatnosti úverovej zmluvy a namietal, že konajúce súdy sa nimi nezaoberali. Vo vzťahu k úverovej zmluve súd prvej inštancie zhodnotil, že žalobkyňa spoľahlivo preukázala existenciu hlavného záväzku V odvolaní žalovaný explicitne uvádza „,pokiaľ ide o uzatvorenie samotnej úverovej zmluvy zo dňa XX. XX. XXXX medzi spoločnosťou EuroFinancovanie s.r.o. a spoločnosťou MB Production, s.r.o. a s ňou uzatvorenou zmluvou o zriadení záložného práva, tieto neboli medzi stranami sporné“.

18.2. Najvyšší súd nemohol ponechať bez povšimnutia, že žalovaným namietaná neplatnosť úverovej zmluvy nebola žalovaným namietaná v odvolacom konaní.

18.3. Dovolací súd pritom zdôrazňuje, že z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by najvyšší súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejmá), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Inak povedané, dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti.

18.4. V tomto prípade ide totiž o kontradiktórne sporové konanie, v ktorom platí zásada, že práva patria bdelym (vigilantibus iura scripta sunt). Ak potom žalovaný dovoláciu námietku, zakladajúcu prípustnosť a dôvodnosť dovolania, neuplatnil v odvolacom konaní - hoci mu bola známa - v rámci ochrany svojich práv, nemôže ju dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a contrario), lebo inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie namiesto odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť.

18.5. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že dovolateľ môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania len také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní, pokiaľ tak s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu urobiť mohol, a tak poskytol príležitosť odvolaciemu súdu sa k nim vyjadriť.

18.6. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

19. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficity v rámci zisťovania skutkového stavu veci, súdy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Zároveň pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie obsahujú riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov, zo

záverov oboch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmeého omylu. Námietky žalovaného v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

19. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

20. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

21. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c) CSP.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.